

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Kladně rozhodl soudcem JUDr. Jaroslavem Lockenbauerem ve věci žalobkyně E [REDACTED] Š [REDACTED], narozené dne [REDACTED], bytem [REDACTED], zastoupené advokátem JUDr. Josefem Holubem, advokátem se sídlem Kleinerova 1504, 272 01 Kladno, proti žalované P [REDACTED] Š [REDACTED], narozené dne [REDACTED], bytem [REDACTED] 272 01 Kladno, zastoupené advokátem JUDr. Janem Bacílkem, advokátem se sídlem T. G. Masaryka 108, 272 01 Kladno, o zaplacení 63 000 Kč s příslušenstvím,

t a k t o :

- I. Řízení se v části, v níž se žalobkyně domáhá po žalované zaplacení zákonného úroku z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 56 000 Kč od 20. 12. 2015 do 8. 1. 2016, zastavuje.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku ve výši 63 000 Kč společně se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 7 000 Kč od 13. 9. 2014 do zaplacení a se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 56 000 Kč od 9. 1. 2016 do zaplacení, a to vše do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v částce 14 229,60 Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně.
- IV. Žalovaná je povinna zaplatit České republice – Okresnímu soudu v Kladně soudní poplatek ve výši 3 150 Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobkyně se svou žalobou ze dne 3. 12. 2015 domáhala po žalované zaplacení částky 63 000 Kč s příslušenstvím, a to z titulu náhrady škody, která měla žalobkyni vzniknout tím, že žalovaná porušila svou povinnost z darovací smlouvy ze dne 4. 2. 2003, která spočívala v zajištění bezplatného doživotního užívání bytu o velikosti 2+1 nacházejícího se v prvním patře domu č. p. [REDAKCE] na st. parc. č. [REDAKCE] katastrální území a obec Kladno (dále jen „byt“). Dle tvrzení žalobkyně převedla na žalovanou darovací smlouvou ze dne 4. 2. 2003 (uzavřené formou notářského zápisu č. NZ 60/2003, N 65/2003) spoluvlastnický ideální podíl o velikosti 157/1000 na domu č. p. [REDAKCE] na st. parc. č. [REDAKCE] a téhož podílu na pozemku st. parc. č. [REDAKCE] v katastrálním území a obci Kladno (dále jen „spoluvlastnický podíl“), s nimiž bylo spojeno právo užívání shora uvedeného bytu, a to s tím, že se žalovaná zavázala, že žalobkyni zajistí doživotní bezplatné užívání tohoto bytu. Žalovaná poté, co byl spoluvlastnický podíl na domě s právem užíváním bytu transformován na vlastnictví k jednotce č. [REDAKCE], následně byt prodala paní J. [REDAKCE] R. [REDAKCE], která jej dále převedla na pana T. [REDAKCE] M. [REDAKCE]. Pan M. [REDAKCE] se nejprve domáhal vyklizení žalobkyně z bytu a následně v průběhu sporu žalobkyně uzavřela s panem M. [REDAKCE] smlouvou o nájmu bytu. Žalobkyně nyní byt obývá za nájemné ve výši 3 500 Kč měsíčně s tím, že na poplatcích hradí dalších 1 200 Kč měsíčně. Nájemné za měsíce červenec 2014 až prosinec 2015 činí celkem částku 63 000 Kč, přičemž tato částka představuje škodu, která žalobkyni vznikla v důsledku porušení povinnosti žalované zajistit žalobkyni bezplatné doživotní užívání bytu. Žalobkyně v bytě bydlela 60 let, a pokud žalovaná poté, co jí byl byt darován, bez souhlasu žalobkyně, byt dále prodala, aniž by brala v úvahu důsledky, kterým musela čelit žalobkyně, jednala v rozporu s dobrými mravy.

Žalovaná se ve věci vyjádřila tak, že nerozporuje darování bytu ze strany žalobkyně stejně tak, že k darování došlo na základě výše uvedeného notářského zápisu, stejně tak nerozporuje, že součástí darovací smlouvy byl rovněž závazek žalované, aby ponechala žalobkyni doživotně bezplatně užívat předmětný byt. Žalovaná však byt úplatně převedla paní J. [REDAKCE] R. [REDAKCE] na základě řádné kupní smlouvy s tím, že cena nemovitostí byla snížena, neboť v kupní smlouvě byt zahrnut i závazek doživotního bezplatného užívání bytu žalobkyní, který přešel na novou kupující. Závazek tedy přešel na kupující a nadále trval, na což žalovaná kupující i žalobkyni upozornila. Prostředky získané z prodeje bytu následně žalovaná použila na svá studia včetně studijního pobytu v zahraničí. Žalovaná tedy není pasivně legitimována k závazku, neboť závazek obligační formou převedla na novou kupující paní R. [REDAKCE]. Pokud si žalobkyně sjednala nájemní smlouvu s novým vlastníkem, kde se zavázala hradit nájemné, nemůže to jít k tíži žalované, neboť nájemní smlouvu žalobkyně sjednala i přesto, že stále trvalo obligačního právo trvalého bezplatného užívání předmětného bytu pro žalobkyni. Pokud si žalobkyně své obligační právo zrušila svým jednáním, nemůže tato skutečnost jít k tíži žalované, neboť taková škoda by mohla být v jakékoliv výši bez možnosti žalované se k tomu jakkoliv vyjádřit či škodu limitovat. Navrhla zamítnutí žaloby a přiznání náhrady nákladů řízení.

V průběhu řízení vzala žalobkyně se souhlasem žalované žalobu částečně zpět, a to v části požadavku na přiznání úroku z prodlení z částky 56 000 Kč od 20. 12. 2015 do 8. 1. 2016, soud proto řízení v tomto rozsahu dle ust. § 96 odst. 1, odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o.s.ř.“).

Na základě provedeného dokazování dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním:

Z notářského zápisu ze dne 4. 2. 2003 sepsaný notářkou Ivanou Liškovou v Kladně pod sp. zn. NZ 60/2003, N 65/2003 bylo zjištěno, že žalobkyně darovala žalované shora specifikovaný spoluvlastnický podíl s tím, že žalovaná se jako obdarovaná zavázala, že žalobkyni (její babičku) nechá doživotně bezplatně užívat předmětný byt, jehož právo užívání bylo spojeno s vlastnictvím spoluvlastnického podílu.

Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 20. 1. 2009 č.j. 23C 136/2008-27 byla zamítnuta žaloba téže žalobkyně o určení vlastnického práva, neboť žalobkyně v tomto řízení nepředložila žádný důkaz o tom, že by se vůči ní tatáž žalovaná chovala v rozporu s dobrými mravy (jinými slovy žaloba byla zamítnuta proto, že žalobkyně v řízení zůstala nečinná).

Z kupní smlouvy ze dne 4. 6. 2010 uzavřené mezi žalovanou jako prodávající a paní J. R. jako kupující bylo zjištěno, že žalovaná převedla předmětný spoluvlastnický podíl na kupující s tím, že kupující se v článku 4 této kupní smlouvy zavázala převzít osobní závazek prodávající spočívající v právu bezplatného doživotního užívání předmětného bytu žalobkyní. Podíl byl prodán za cenu 700 000 Kč. Žalobkyně účastnicí této smlouvy nebyla.

Z podstatného obsahu spisu zdejšího soudu vedeného pod sp. zn. 22C 22/2013 bylo zjištěno, že paní J. M. (dříve R.) převedla darovací smlouvou ze dne 19. 12. 2012 nyní již bytovou jednotku č. (shodná s předmětným bytem) a spoluvlastnický podíl na pana T. M. (svého manžela). Výslovný závazek zajistit doživotní bezplatné užívání předmětného bytu žalobkyni v této darovací smlouvě zmíněn není a žalobkyně taktéž nebyla účastnicí této smlouvy. Nový vlastník předmětného bytu podal dne 19. 12. 2013 žalobu na vyklizení žalobkyně z předmětného bytu. V průběhu tohoto řízení o vyklizení došlo k přerušení řízení a nakonec i k mimosoudní dohodě mezi žalobcem a žalovanou (tj. žalobkyní v tomto řízení), kdy dne 1. 7. 2014 byla mezi účastníky sjednána nájemní smlouva a dne 2. 7. 2014 její dodatek. Následně byla žaloba na vyklizení vzata zpět a toto řízení bylo dne 25. 7. 2014 zastaveno.

Vlastnictví předmětného bytu pana T. M. vyplývá i z informace o jednotce č. ze dne 6. 3. 2014.

Z nájemní smlouvy ze dne 1. 7. 2014 a jejího dodatku ze dne 2. 7. 2014 uzavřené mezi žalobkyní jako nájemkyní a panem T. M. jako pronajímatelem vyplývá, že pronajímatel pronajal předmětný byt nájemkyni, na dobu určitou do 30. 6. 2015 s automatickým prodloužením nájmu v případě, že nebude evidován nedoplatek na nájemném a úhradách za služby. Nájemné činí 3 500 Kč měsíčně a zálohy na služby 1 200 Kč měsíčně, s tím, že splatnost obou částek byla sjednána na 5 den příslušného měsíce a částka je splatná v hotovosti k rukám pronajímatele.

Účastníci v řízení učinili nesporným, že výše takto sjednaného nájemného předmětného bytu žalobkyní je spíše nižší, nejvýše však stejné, jako obvyklé nájemné sjednávané v dané době, čase a místě.

Z potvrzení o platbách nájemného a služeb bylo zjištěno, že za období od července 2014 do prosince 2015 hradila žalobkyně nájemné a zálohy na služby panu T. M. pravidelně v plné výši, přičemž výše uhrazeného nájemného za toto období činí částku 63 000 Kč (t.j. bez započtení záloh na služby).

Z předžalobní výzvy ze dne 15. 5. 2009 bylo zjištěno, že současný právní zástupce žalované v řízení vedeném před zdejším soudem pod sp. zn. 23C 136/2008 se po žalobkyni domáhal zaplacení úhrady nákladů řízení uložené žalobkyni v uvedeném řízení ve výši 25 228 Kč. Z exekučního příkazu ze dne 22. 9. 2010 č.j. 124EX 176/10-17 vydaným exekutorem JUDr. Ondřejem Marešem, Exekutorský úřad Litoměřice bylo zjištěno, že pro náklady uvedeného řízení byla zahájena a prováděna exekuce, a to formou srážky z důchodu žalobkyně, přičemž srážky z důchodu byly stanoveny ve výši 484 Kč (jak vyplývá z oznámení ČSSZ žalobkyni ze dne 27. 12. 2010).

Z dopisu JUDr. Holuba ze dne 7. 3. 2014 ve výše uvedené žaloby o vyklizení soud pro věc samu podstatné závěry neučinil s výjimkou toho, že ve věci vyklizení předmětného bytu žalovaná požádala žalobce, aby zvážil uzavření řádné nájemní smlouvy a nájemné stanovil ve výši přiměřené důchodu žalované, který činil 6 594 Kč.

Z předžalobní výzvy ze dne 1. 9. 2014 bylo zjištěno, že žalobkyně vyzvala žalovanou k zaplacení dluhu ve výši 7 000 Kč do 12. 9. 2014, doručenska předložena nebyla. Z dopisu JUDr. Bacílka ze dne 15. 9. 2014 JUDr. Holubovi však vyplývá, že žalované byla tato předžalobní výzva z 1. 9. 2014 doručena a že požadavek na zaplacení žalované částky odmítá.

Z doručanky žaloby v této věci bylo zjištěno, že žaloba byla žalované doručena do vlastních rukou dne 8. 1. 2016.

Soud dále zamítl návrh na provedení důkazu výsledkem účastníků řízení a dále paní J. R. (M.) a pana T. M., a to zejména z důvodu nadbytečnosti, když provedení výsledku těchto osob na věci, jak bude níže vysvětleno, nemohl nic podstatného změnit.

Dle ustanovení § 3028 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o.z.“) není-li stanoveno jinak, řídí se ustanoveními tohoto zákona i právní poměry týkající se práv osobních, rodinných a věcných, jejich vznik, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé před dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se však posuzují podle dosavadních právních předpisů.

Dle ust. § 3079 odst. 1 o.z. právo na náhradu škody vzniklé porušením povinnosti stanovené právními předpisy, k němuž došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzuje podle dosavadních právních předpisů.

Z tohoto ustanovení je patrné, že došlo-li ze strany povinného subjektu k porušení jeho povinnosti před účinností nového občanského zákoníku, postupuje se podle právní úpravy účinné v době porušení povinnosti, a to i v případech kdy k samotnému vzniku škody došlo později, t.j. až za účinnosti zákona č. 89/2012 Sb. (srov. *Hulmák. M. a kol. Občanský zákoník VI. Závazkové právo. Zvláštní část /§ 2055 - 3014/, 1. vydání s. 2026 – 2027).*

Soud vzhledem k výše uvedeným přechodným ustanovením ve věci postupoval podle právních předpisů účinných do 31. 12. 2013.

V tomto případě nebyl mezi účastníky řízení spor ani tak o skutkové okolnosti případu, jako spíše o právní posouzení uvedených skutečností, tedy zejména, zda závazek žalované spočívající v zajištění bezplatného doživotního užívání bytu žalobkyní zanikl či trvá dál a pokud zanikl, zda v této souvislosti vznikla žalované škoda, a pokud ano, zda za tuto škodu odpovídá žalovaná.

K otázce existence a povaze výše specifikovaného obligačního závazku žalované soud uvádí následující:

Předně je třeba uvést, že v době účinnosti zákona č. 40/1964 Sb. občanský zákoník, právní předpisy neumožňovaly zatížit spoluvlastnický podíl na nemovitosti věcným právem typu věcného břemene doživotního užívání nemovitosti, takové věcné břemeno by bylo možné zřídit pouze k věci tj. nemovitosti jako takové (v obdobných případech tedy k bytové jednotce, pokud již byla vymezena a nikoli k pouhému podílu na nemovitosti).

Z uvedeného důvodu v obdobných případech tedy běžně docházelo (jako i v tomto případě) ke sjednávání tzv. obligačního (nikoli věcného) závazku např. obdarovaného spočívajícího v závazku obsahově odpovídajícímu závazkům sjednaným dle ust. § 151n odst. 1 obč. zák. , ovšem s tím, že takový závazek byl vázán nikoli k věci, ale na osoby účastníků závazkového vztahu a při změně vlastníka zatížené věci takový závazek zanikal (srov. Švestka, J. Jehlička, O. Škárová, M. Spáčil, J. a kol. Občanský zákoník. Komentář. 10. vydání. Praha : C. H. Beck, 2006, s. 623). Zánik takového obligačního vztahu při změně vlastníka věci vyplývá z další nemožnosti plnění ze strany zavázaného původního vlastníka nemovitosti, který v důsledku ztráty vlastnictví již předmětnou věc nemohl ovládat a určovat její další osud.

Obsahově takové obligační užívací právo odpovídá analogicky též právu nájemnímu (s výjimkou úplatnosti), a kromě závazku umožnit oprávněnému byt bezplatně užívat, k němu náleží i např. práva vyplývající z vad poskytovaného plnění (např. zajištění náhradního srovnatelného bezplatného bydlení pro případ nutných stavebních úprav či oprav bytu a mnohé další). Jinými slovy předmětný obligační závazek je komplexním právním vztahem, který není tvořen pouze jednou pohledávkou (bezplatností užívání), ale mnoha pohledávkami, a i proto jeho převedení nebylo možné učinit pouze formou prostého převzetí dluhu dle ust. § 531 obč. zák. bez toho aniž by zároveň došlo k převedení celého komplexního vztahu (tj. včetně vedlejších práv a povinností).

I za účinnosti předcházející právní úpravy však bylo možné po právní stránce zajistit faktické trvání sjednaného závazku, a to za pomoci postoupení celé smlouvy (nikoli tedy pouze jedné pohledávky). Přestože předcházející občanský zákoník výslovně neupravoval postoupení smlouvy, jak je tomu dnes např. v ust. § 1895 o.z., bylo možné uzavřít dle ust. § 51 obč. zák. tzv. nepojmenovanou smlouvu s příslušným obsahem. K takovému platnému postoupení smlouvy však byl logicky vyžadován souhlasný projev vůle všech tří zúčastněných stran, nikoli tedy jen původního a nového dlužníka, ale samozřejmě i věřitele, což je výrazný rozdíl oproti prostému převzetí dluhu (srov. Hulmák. M. a kol. Občanský zákoník V. Závazkové právo. Obecná část /§ 1721 - 2054/, 1. vydání s. 793 – 794).

V případech písemně uzavřených smluv (závazků), jako tomu bylo v tomto případě, pak bylo možné dle ust. § 40 odst. 2 obč. zák. původní smlouvu zrušit či změnit, pod sankcí absolutní neplatnosti, pouze písemně.

Pokud žalovaná namítala, že platně převedla svůj závazek na prvou kupující písemnou smlouvou (aby ovšem následně uváděla, že její závazek zanikl z důvodu jeho obligační povahy!), je nutné konstatovat, že pouhé převzetí dluhu novým vlastníkem dle ust. § 531 obč. zák. v obdobných případech bez rovnocenného a plnohodnotného účastenství žalobkyně nebylo možné platně sjednat.

Soud nad rámec svých procesních povinností v zájmu spravedlnosti soudního rozhodování poučil žalovanou dle ust. § 118a odst. 1, odst. 3 o.s.ř., (když žalobkyně všechna svá tvrzení uvedla v plné míře), avšak ani poté žalovaná netvrdila skutečnosti a neoznačila

důkazy v tom směru, že k písemnému postoupení celé smlouvy došlo. V tomto směru žalobkyně neunesla břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Na tom nemohl nic změnit ani případný výslech svědků a účastníků, když uvedené mohlo být prokázáno pouze předložením písemně sjednaného závazku o postoupení smlouvy ve výše uvedeném smyslu, jehož účastníci by byla i žalobkyně (existence takové smlouvy soudu ani tvrzena nebyla a nebyla ani předložena). S ohledem na tvrzení účastníků a předložené důkazy soud vycházel z toho, že stran převedení závazku žalované existuje pouze výše uvedená smlouva kupní ze dne 4. 6. 2010, která však k převedení závazku žalované nepostačovala.

Soud má tedy za to, že žalovaná svůj závazek z darovací smlouvy zajistit bezplatné doživotní užívání předmětného bytu na kupující (paní R. [redacted] dnes M. [redacted]) platně nepřevedla. Vzhledem ke změně vlastníka předmětného spoluvlastnického podílu, pak současně došlo i k zániku obligačního (tedy nikoli věcného) práva doživotního bezplatného užívání předmětného bytu žalobkyní sjednaného mezi žalobkyní a žalovanou v rámci darovací smlouvy, k jehož plnění se žalovaná dříve písemně zavázala.

K otázce vzniku škody a odpovědnosti za ní soud uvádí:

Podle ust. § 420 odst. 1 obč. zák. každý odpovídá za škodu, kterou způsobil porušením právní povinnosti. Ke vzniku škody je tedy třeba jednak porušení povinnosti, vznik škody, příčinná souvislost mezi porušením povinnosti a vznikem škody, jakož i zavinění škůdce. Z hlediska zavinění pak zákon předpokládá zavinění ve formě nevědomé nedbalosti, kterou však poškozený nemusí prokazovat. Dle ust. § 442 odst. 1 obč. zák. se hradí skutečná škoda a to, co poškozenému ušlo (ušlý zisk).

Dle ust. § 575 odst. 1 obč. zák. stane-li se plnění nemožným, povinnost dlužníka plnit zanikne.

V případech, kdy dlužník zavinil nemožnost plnění, sice dochází k zániku závazku, ale věřitel má v takovém případě právo na náhradu škody, která mu nesplněním závazku vznikla (srov. Švestka, J. Jehlička, O. Škárová, M. Spáčil, J. a kol. Občanský zákoník. Komentář. 10. vydání. Praha : C. H. Beck, 2006, s. 1022).

V tomto případě má soud za to, že všechny podmínky pro vznik škody na straně žalobkyně byly naplněny a že za tuto škodu odpovídá žalovaná.

Byla to totiž žalovaná, která byla dlužnicí z obligačního závazku spočívajícího v zajištění bezplatného doživotního užívání předmětného bytu žalobkyní a byla to právě žalovaná, která tím, že předmětný spoluvlastnický podíl prodala, aniž by platně (tedy vymahatelně) zajistila přechod tohoto závazku na novou kupující, způsobila zánik tohoto závazku.

Skutečnost, že první kupující po žalobkyni nájemné následně nepožadovala a v pořadí další vlastník pan M. [redacted] již ano, na uvedeném nic nemění. Je na každém vlastníkově, jak bude se svým majetkem nakládat a je i jeho svobodným rozhodnutím, zda bude za užívání svého majetku třetí osobou požadovat jakékoli protiplnění.

Pokud jde o samotnou výši škody, pak bylo nesporné, že žalobkyně jednala při uzavření své současné nájemní smlouvy s náležitou opatrností, když výše nájemného, které bylo sjednáno, není vyšší než nájemné v místě a čase obvyklé (to ostatně bylo mezi stranami nesporné). Žalobkyně při uzavírání nájemní smlouvy postupovala v souladu se svou prevenční povinností předcházet hrozícím škodám. Ostatně je nutné též připomenout, že žalobkyně sjednala současnou nájemní smlouvu až v rámci řízení o jejím vyklizení z předmětného bytu, neboť to byla jediná možnost, jak by své stávající bydlení mohla

zachovat. Argumentace žalované v tom směru, že neměla možnost do vyjednávání o nájemní smlouvě zasáhnout je lichá, když samotná výše sjednaného nájemného ji nikterak nepoškozuje. V opačném případě by navíc měla žalovaná možnost využít svého práva na moderaci škody.

Soud souhlasí se závěry žalobkyně v tom, že jednáním žalované jí byla způsobena škoda, stejně tak soud dospěl ke stejnému závěru jako žalobkyně, že škoda jí vzniká každý měsíc ve výši sjednaného nájemného, který za žalované období tvoří žalovanou částku. Vedle nároku na zaplacení jistiny vznikl žalobkyni též nárok na úrok z prodlení podle § 1970 o.z. ve spojení s nařízením vlády č. 351/2013 Sb., a to ode dne následujícího po výzvě věřitele k plnění dluhu dle ust. § 1958 o.z. V tomto směru je tedy žalovaná v prodlení s plněním dluhu z částky 7 000 Kč, t.j. náhrady škody ve výši nájemného za období červenec a srpen 2014, od 13. 9. 2014, když ve své výzvě z 1. 9. 2014 vyzvala žalobkyně žalovanou k zaplacení této částky do 12. 9. 2014. Prodlení ze zbývajících částky ve výši 56 000 Kč pak začalo běžet až ode dne následujícího po doručení žaloby žalované (žaloba doručena 8. 1. 2016), když v této části je nutné za výzvu k plnění považovat právě až samotnou žalobu.

V tomto případě, nehledě na dříve uvedené, nelze ani odhlédnout od mravního rozměru celého případu. Žalovaná jako vnučka žalobkyně od ní obdržela značnou hodnotu s tím, že se postará o to, aby v daném bytě mohla doživotně bezplatně přebývat. V důsledku právního jednání žalované však došlo k zániku tohoto závazku, a to bez souhlasu žalované, která se naopak opakovaně domáhala, aby ve „svém“ bytě, v němž žila podstatnou část svého života, mohla žít i nadále. Fakticky tak byla žalobkyně díky jednání žalované vystavena situaci, kdy má platit za užívání dříve „svého“ bytu, aniž by takový důsledek při darování zamýšlela. Je na výsost smutné, že tato situace nastala mezi osobami, které jsou si navzájem příbuzné a jsou si ostatně i za jistých okolností povinny poskytovat vzájemně pomoc, a to nejenom na základě obecné lidské slušnosti, ale též i na základě právních norem, byť právní normy jsou v tomto směru méně podstatné (jsou totiž spíše jen výrazem technického způsobu vymožení přirozeného práva člověka).

Vzhledem k tomu, že žalobkyně byla soudem osvobozena od placení soudního poplatku a zároveň byla ve sporu úspěšná, rozhodl soud dle § 2 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „PoplZ“) též o povinnosti žalované zaplatit v této věci soudní poplatek České republiky. Soudní poplatek činí dle položky 1 bod. 1 písm. a) Sazebníku poplatků částku ve výši 3 150 Kč.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 142 odst. 1 o.s.ř. tak, že přiznal žalobkyni, jež byla v řízení zcela úspěšná, nárok na náhradu nákladů řízení v částce 14 229,60 Kč. Tyto náklady sestávají z nákladů zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (dále jen „a.t.“) z tarifní hodnoty ve výši 63 000 Kč sestávající z částky 3 620 Kč za převzetí a přípravu zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) a.t. včetně paušální náhrady výdajů ve výši 300 Kč dle § 13 odst. 3 a.t., odměna stanovená dle § 6 odst. 1 a § 7 a.t. z tarifní hodnoty ve výši 63 000 Kč sestávající z částky 3 620 Kč za písemné podání nebo návrh ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) a.t. včetně paušální náhrady výdajů ve výši 300 Kč dle § 13 odst. 3 a.t. a odměna stanovená dle § 6 odst. 1 a § 7 a.t. z tarifní hodnoty ve výši 63 000 Kč sestávající z částky 3 620 Kč za účast na jednání soudu dle § 11 odst. 1 písm. g) a.t. včetně paušální náhrady výdajů ve výši 300 Kč dle § 13 odst. 3 a.t. a daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z částky 11 760 Kč ve výši 2 469,60 Kč. Žalobkyně náhradu nákladů v širším rozsahu nepožadovala.

O lhůtě k plnění bylo rozhodnuto podle ust. § 160 odst. 1 o.s.ř.

O povinnosti hradit náklady řízení žalobkyně k rukám jejího právního zástupce bylo rozhodnuto podle ust. § 149 odst. 1 o.s.ř.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to ke Krajskému soudu v Praze, prostřednictvím soudu podepsaného. Odvolání je třeba podat ve dvojím vyhotovení.

Nesplní-li žalovaná povinnosti uložené jí tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalobkyně domáhat po jeho právní moci nařízení exekuce.

V Kladně dne 22. srpna 2016

JUDr. Jaroslav Lockenbauer
soudce